

Isoleringens faror

Vi drar nytta av demokratier-
nas samverkan, den samverkan
som i svensk debatt länge för-
klarades omöjlig eller olämplig.
Ty genom denna samverkan
minskas risken för den erövring
bit för bit som ryssarna syftar
till och i längden även risken
för allmänt krig. Men en svensk
anslutning skulle öka dessa för-
delar. Dels genom att freds-
organisationen bleve starkare
och därför säkrare kunde vinna
sina mål, dels genom att Sve-
riges egen ställning skulle bli
mindre otrygg. Den sistnämnda
synpunkten, den begränsat ego-
istiska, är i och för sig avgö-
rande.

Hjälp väster ifrån är nödvän-
dig för Sverige vid krig, detta
självfallna faktum förnekas in-
te. Neutralisternas motargument
är i stället att vi under alla för-
hållanden får denna hjälp. Det
är emellertid just genom att
hjälpens förberedelse som den kan
bli effektiv, och om den inte
kan göras effektiv, är det möj-
ligt att den helt uteblir eller
kommer för sent. En förber-
edd hjälp betyder i alla hän-
delser en vinst på veckor eller
månader. Men här görs intet.
Inga överläggningar om hur
hjälpaktionen skall ske, inga åt-
gårdar för hjälpens mottagande,
främst i form av flygfält skick-
kade att begäras av styrkor
till vår undsättning. Inte ens
med Norge och Danmark drivs
de förhandlingar om gemens-
amma planer för gemensamt
försvar vid anfall som skulle
kunna ge möjlighet att åtmin-
stone inom Norden finna ett
miniprogram för samarbete.
Från både Norge och Danmark
har auktoritativt uttalats att
man önskar en sådan planering,
men de initiativ från svensk si-
da som förutsättes kommer inte.
En undvikande tystnad, det är
svaret från regeringen och den
isolationistiska pressen. Då nå-
gra få självständiga politiker,
främst högerns ledare, yppar
oro inför passiviteten blir sva-
ret inte att en skandinavisk för-
handling är ogörlig eller me-
ningslös, utan försök att mot
opponenterna mobilisera av-
skyn för aktivism och krig.

Den andra stora faran med
isoleringen är att den hindrar
vår egen upprustning. Gång på
gång betonas att vi i fråga om
oumbärlig materiel är dåligt
ställda på grund av vår poli-
tiska position. "Vår politiska
ställning gör att vi mer än nå-
gonsin måste lita till egna re-
surser", förklarar förre överbe-
fälhavaren; det är ett korrekt
och diplomatiskt sätt att ut-
tala att denna ställning i hög

grad begränsar vår förmåga
att bygga upp ett gott för-
svar. Då hr Vougt under vå-
ren på punkt efter punkt
kommer med överdrivet opti-
mistiska, stundom klart vilsele-
dande uppgifter om vår militä-
ra utrustning, är det säkerligen
till en god del en oduglig mi-
nisters försök att värja sig själv
genom att lura allmänheten.
Men det är också en lojal rege-
ringsledamots försök att dölja
konsekvenserna av en ohållbar
politik. Det får inte sägas att
våra resurser blir minskade på
grund av vår isolering, lika lit-
tet som det får sägas att våra
utsikter att få hjälp begränsas
genom bristande förberedelser.
Ty, såsom denne minister i ett
ögonblick av slarvig ärlighet
yttrade för två år sedan, folket
kan börja "undra", om man talar
för mycket om våra hjälpbehov
— och folkets undran, det är i
detta fall en dom över regering-
ens politik.

Vid ett krig skulle vi alltså
på grund av isolationismen stå
sämre rustade och ha mindre
möjligheter att få hjälp än om
vi följt en politik som är alla
andra demokratiers, med und-
dantag för det traditionellt sär-
ställda Schweiz. Vad blir följ-
derna härav? De klarlades ännu
för något år sedan i tal efter
tal av erfarna militärer. De blir
att delar av landet genast eller
på ett tidigt stadium måste
uppges, att en ohygglig oku-
pation måste uthärdas, helt en-

kelt därför att hjälpen kom-
mer senare än om den varit
förberedd. Även på denna
punkt har den mörkläggning
som gör den förda politiken
möjlig med framgång satt in.
De ärliga orden har ersatts av
schablonmässiga försäkringar
om att hela Sverige skall för-
svaras — trots att varje lekman,
likaväl som varje militär, vid
någon eftertanke måste inse att
utsikterna till ett dylikt totalt
försvar röjs undan genom bris-
terna i våra förberedelser i frå-
ga om upprustning och motta-
gande av hjälp.

Det nu sagda är ostridigt, det
förnekas inte direkt — i stället
söker man trollo bort san-
ningen. Det sker främst ge-
nom en tystnad som blott blir
djupare genom de allmänna, in-
tetsägande fraser som döljer
tankarna eller bristen på tan-
kar. Det sker genom vilsele-
dande uppgifter i detalj, upp-
gifter av det slag som inte är
falsa i strafflagens mening,
men måste bibringa åhörarna
och läsarna en oriktig uppfatt-
ning och alltså utgör ett slags
legala förfalskningar. Det sker
också genom dessa vädjanden
till patriotismen, som i detta
sammanslag ter sig lika mot-
bjudande som tystnaden och
förfalskningen. "Era karl reder
sig själv", det är den sugges-
tion som uppbar talet om att vi
skall ha tillit till oss själva, vå-
ra styresmän och våra krigare,
och inte lita på främmande
furstar. I dagens läge kan ingen
karl, hur duktig han än är, reda
sig själv — det är realiteten.
Och idealismen talar i denna
punkt samma språk som realis-
men; den eftertraktar inte en
självbelåten isolering, utan in-
ternationell gemenskap.

16/5
**New York Times
Stockholmskorrespondent**

är enligt vår mening på goda
skäl kritisk mot den svenska
utrikespolitiken. Men hans
meddelanden från Sverige är
icke sällan så ovederhäftiga
och vilseledande att varje
svensk läsare måste känna obe-
hag inför prestationerna. An-
märkningen framförs närmast
i anledning av en korrespon-
dens i tidningens nummer den
6 maj, där en ytterligt över-
driven framställning ges av de
ryska inbjudningarna till sven-
skar och där det bl. a. påstås
att de ryska försäkringarna om
fredliga avsikter mot Skandi-
navien väcker förtjusning i
Sverige. Så naiva som denna
lilla slarviga framställning an-
tyder är vi dock inte. Sådant
skräp borde inte serveras lä-
sarna i en av Amerikas mest
lysande tidningar.